

KIADÓHIVATAL.
Budapest, Eszterházy-utca
12. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz- és értékküldemények reklamációjuk általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a feli szerkesztőhöz (Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

NÉPJOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

SZERKESZTŐSÉG:
Budapest, Vas-utca 15. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz- és értékküldemények reklamációjuk általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a feli szerkesztőhöz (Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

A „Befehl.”

Nagy és tegyük hozzá méltó felháborodást szült Tisza Kálmán válasza azon esetre vonatkozólag, miszerint egy pestmegeyi szolgabíró a hadparancsnokság német nyelvű felszólításának nem tevén eleget a miniszterelnök meghagyta a szolgabírónak, hogy az idegen nyelvű felhívásnak engedelmességgel. Tisza ez iránt interpelláltván eljárásának helyességét azzal indokolta, hogy nincs törvény, mely a budapesti hadparancsnokságnak, a magyar nyelv használatát köteletségévé tenné.

Alig hisszük, hogy a miniszter elnök maga is, érezné e válasz horderejét, különben bizonyára beburkolta volna azt oly értelem zavaró mondatokba, hogy senki sem igazodhatott volna el rajta. Tehát csakugyan, a törvényen felül áll hazánkban a hadparancsnokság, annak nyelve a német és ő azon parancsolhat Magyarországra hivatalnokaival, és mi akarunk magyarosítani, mi akarjuk magyarrá tenni a tót, szerbet, oláht, a mi országgyűlésünk többsége évtizeden át néz el elvtagadást, korrupciót, anyagi sülyedést egész osztályok pusztulását; minden ez iránt támasztott vád ellenében azzal védekezvén: de fentartjuk a magyarságot, kormányunk és különösen annak feje Tisza Kálmán személyesítője az erős magyar állam eszméjének, melynek örve alatt fel lett áldozva anyai jog és anyai vagyon és most kisül, hogy erős lehet talán Tisza állameszméje a szegény drótos tót, a koldusnál koldusabb mótz pástör irányában, de szappan buborék felfelé, mely ékes színekben ragyog, míg felülről mosolygó nap-sugár éri, de elpattan a semmiségbe egy hadparancsnoki Befehl előtt. Alkotmányos állam című tragédia vagy komédia midőn a szolga, kinek főerénye a vak engedelmeség parancsol-e, kit kormányozni hívott meg a nép szava, meghunyászkodik, azon szárnalmas fügefű levél alá bujva, hogy nincs ez alkalomra törvény, kétszerte visszás kijelentés annak szájából, ki ha személyes hatalmának fentartásáról van szó, soha sem szenved törvényes paragrafusok hiányában.

Értjük az általános megütközést, de meglepetést mi antiszemita nem érezhetünk, rég tisztába voltunk mi vele, hogy ha Jókainak van tágabb és szűkebb hazája, van Tisza Kálmánnak egy még szűkebb: a Tisza érdek kör. Hogy is tarthattuk volna mi, a magyar állam fentartójának azt a minisztert ki nem átalotta kimondani, hogy a magyarság pusztítóját a zsidót jó hazáinak tartja, ki ezt a fajt a magyarság vesztére mindenütt protegálja, ki midőn egy pár zsidót az agyon zaklatott nép megijesztett, akkor tudott kivételes törvényes formákat, drakonikus törvényeket találni, hogy a magyar ellen alkalmazza. De mikor a magyar hivatkozik törvényre, még egyszerű dologban is, hogy az állam hivatalos nyelve az ország valamennyi hatósága által használtassék, akkor nincs törvény, akkor elfelejtettek törvényes uton ily esetekről intézkedni de ne busuljunk, majd megjön az idő mikor majd talál Tisza Kálmán törvényt; külügyeinknek már híressé vált ügyes vezetése mellett, kétségkívül oly bonyolalmakba keverődnek, melyek meglehet Rothschildnak meg az Israelita alliancnak, és ki tudja még mi féle sötét érdekeknek fognak megfelelni, de semmi esetre sem a ma-

gyarságnak, a magyar állam eszméjének. S ha majd saját érdekeink kárára kell katonaszekerek, élelem, akkor majd talál Tisza Kálmán törvényt. A Befehl ellenében majd nem mondja, hogy semmit se tehet mert a törvény nem rendelkezett, az ilyen felelet csak a magyar országgyűlési többségnek jó, mely az ily arezul csapást még meg is birt éljenezni.

X.

Mi teszi az alpapságot szegényné?!

A mostani vallásminiszter az alpapság helyzete javításának kérdését mint elodázhatlan dolgot odadobta elég furfanggal a kath. püspökök elé és a kormányt imádó sajtó egyre-másra kontárkodik ezen kényes kérdésben. Furcsa és gyanús dolog, hogy nálunk a szabadelvű kormány minden áron szűkségesnek látja, miszerint a papságot az állam karjai közé szorítsa, holott tudvalevőleg a jelenben más országokban a szabadelvű férfiak az egyházat egészen elakarják választani az államtól; nálunk tehát a szabadelvűségnek más a postulatuma.

A kormányt istenítő sajtó nyíltan bevallja, hogy a miniszter 312 milliót meghaladó állami bevételekből az alsó clerusnak semmit sem adhat, hanem a miniszter megfogja kivételes adóval a gazdagabb papságot adóztatni ezen egyházi adót ő, a nemes miniszter beszedi, behajtja, a beszédett pénzt majd kezeli és belőle tetszése szerint tán a szegényebb papoknak is juttat. Ezen módozatját a segédforrásnak Trefort emberei az ő lángeszének tulajdonítják, holott más ember e tervet, a dolognak ilyen magához ragadását szegénylené kimondani is. A miniszter szándoka egy koldusból kettőt csinálni, hogy a vagyonosabbat kizsarolván a szegényebb alpapságnak alimizsát osztogatván mindkettőnek keze megbénítatnak így a zután a miniszter a két nyomorultot könnyen uralkodna. Az önzés nem rossz gondolata!

A ker. vallás alapítója nem utalta az egyház szolgáit a hatalom, a világi kormányok kitarására; ha ezt tette volna, egyházat nyíltan az esetleges zsarnokok és kényuralom karjai közé vetette volna; egyháza minden függetlenségét kockára tette volna; Krisztus ellenben egyháza-nak oly szerkezetet adott, hogy képes magát fentartani idegen beavatkozás nélkül is; ő apostolait, ezek utódait a hívek vendégszeretetébe ajánlotta és meghagyta az igehirdetőnek, hogy azokat, kik őket megérdemlett bérükben: a szerény ellátásban nem részesítik, azokat hagyják oda és az ilyenek büntetésül azt mondja, hogy az ítélet napján rosszabb lesz sorsuk mint Sodomaé.

Továbbá az ezen dologban illetékes egyházi zsinatok a püspökök szívére kötötték, hogy alattas papjaik illő ellátásáról gondoskodjanak akként, hogy a híveket, ha vonakodnának, az egyházi szerzetások, a szentségek és az isteni szolgálat megtagadásával fenyttsék; mi is volna természetesebb mint az, hogy kiknek a pap lelkieben szolgál, azoktól várja és követelje méltó bérét fáradozásai jutalmául. Hol valamely község a plebánost nem tudná az anyagiakkal eltartani, oda az egyház nem is alapít plebániát és ehhez hasonlólag azon plebániát természetesen beszünteti a püspök, hol a hívek annyira elszegényedtek, hogy külön plebániát fentartani nem képesek, ott mint főkegyház a hívek a legközelebbi alkalmas anyaegyházhoz csatoltatnak.

Itt értünk el azon nézethez, vagy tényleges helyzethez, hogy az mondatik: a nép szegény, nem bírja eltartani, fizetni papját; adjon tehát a gazdagabb szomszéd pap vagy püspök a szegényebb dotatiójához.

De hát ha a nép szegény, ki okozza, bizon nem más mint a kormány és a zsidóság.

A mostani magyar kormány temérdek és majdnem számtalan adóval, illetékeivel, bélyegeivel kiszivattyuzza a népet; mikor a pap fizetése beszédére jó a sor, akkor a ker. nép már mindennapi kenyeret is kölcsön, hitelbe vásárolt lisztből sűti. A csendő és katona kíséretű végrehajtó a termés és jövedelem egy részét vagy az egészet a telhetetlen deficités állam számára elkobozta. Mig a kormány a nép terheit le nem szállítja, a

nép a párbért és papi illetményeket nem tudja megadni; így pedig Trefort ne tetesse magát, mintha ő a szüköködő papság helyzetét javítani akarná. Nagylelkűt akar játszani a kormány, midőn a pap orra elül szedi el a nép kezéből, mit ő papjainak inkább szeretne adni.

Amit a kormány nem visz el, azt elveszi a zsidó. Az egyik és fő megnyomorítója a népnek és közvetve a lelkeskedő papságnak a pálinkás és uzsorás zsidó. Ismerek 500 lélekből álló falut, hol a korcsmabérlő keresztény, de ez maga mellett megengedi a zsidó szatócának, hogy az is mér pálinkát és a zsidó a keresztény korcsmárosnak fizet évenként albréletet 750 forintot azért, hogy ő is mérheti a pálinkát. A község papja egész évi jövedelme a hívektől 20 frtnyi stola és mintegy 40 mérő árber Kie lesz, kérdem a nép jövedelme, fáradságos évi szerzeménye? a zsidó-e.

A vető magot a nép kétszeres, háromszoros áron szerzi be a zsidóktól, ezeknél veszi éven át hitelbe azt, mit a panitákban, halotti torokban, lakadalmakban elfogyaszt; a zsidónál veszi hitelbe a születendő csecsemőnek ruhácskát, ott vásárolja hitelbe a halotti szemfődelet, a menyegzős ruhát és koszorukat: és midőn eljött a cseplés és nyomtatás ideje, a termés java a zsidókhöz vándorol az adósság vagy kamat törlesztésére. A jegyző pedig augusztus hótól kezdve minden vasárnapon és ünnepen a templom előtt az isteni tisztelet után hirdeti büszke hangon, hogy vigyék az adót, illeteket, hadmentességi fizetést, mert a végrehajtó már a legközelebbi faluban van.

A végrehajtó és zsidó után mehet a pap a párbért szedni, de akkor már nincs gabona a gazdaházánál, vagy csak annyi, hogy évi kenyérnek sem elég.

Tessék jövő aratásig várni. De majd akkor is a zsidó és az adófelügyelő lesz a pap megelőzője. Az adóba elmegy 7—8000 ezer forint, a zsidó beszéd épen annyit és a pap fizetése, mely 5—600 forintot tenne ki, csak gyéren foly be.

Az eladósodott kormány, elzsidósodott társadalmi állásunk okozza tehát, hogy a nép tönkre megy, az alpapság elszegényedik. Alternatíva előtt állunk: vagy a keresztény egyházak pusztulnak el hazánkban, vagy a zsidóságnak kell kivándorolni hazánkba; keresztény egyház és a zsidóság ily vegletek g kormányzott országban meg nem állhat. E desperat zavaros állapotot Trefort felakarja használni, hogy benne még halászszon, ő meg a papság és nép nyomorából is pézst akarja szerezni; valóban zsidós természet és zsidó rafinéria! No de akarat meg nem tett, így Trefort ur akaratához sem egészen közel esik a kivitel, mert szerencsére sokakuak van még szólása ehez a dologhoz

Egy plébános.

Hogy áll a világ?

Azzal kezdem, hogy Szapáry grafunknak példaképen Olaszországot állítom szeméi elé. Romából esoda dolgot jelent a táviró. Az olasz pénzügyminiszter a kamara minapi ülésében a pénzügyi helyzetről oly kimutatást tett, melynek a mai időkben párja nem akad. Mindenfelé deficitek omlanak a népek nyakába még az erkölcsös poroszok takarékos országába is. Az olasz pénzügyminiszter pedig azt jelenti, hogy 1884—1885-iki költségvetés az előirányzattal szemben 37 milliónyi többlettel zárul, minélfogva nem várt szükségessé hogy a rendkívüli segélyforrások igénybe vétessenek. A miniszter arról is jót áll, hogy a gazdasági viszonyok Olaszországban nem oly rosszak, hogy meghazudtolnák az 1886-iki költség előirányzatot. Elvan határozva a miniszter, hogy adósságot többé nem csinál s ha mégis szükségessé lenne, ő nem Rothschildhoz fog fordulni.

Azzal folytatom, hogy kimondjam miszerint görög-török háboru van készülöben. Athénben 24-én impozáns néptüntetés volt a királyi palota előtt, a háboru megindítása érdekében, a görög tartományoknak Törökországtól való visszaszerzése végett. Az angol követ tudatta a görög külügyminiszterrel, hogy ha Görög or-

szág továbbra is megtagadja a lefegyverzést, Angolország kész hajórajt küldeni a görög vizekre, hogy Törökországnak a tenger felől való megtámadását megakadályozza. Deljaunis azt válaszolta, hogy Görögország megmarad eddigi álláspontja mellett. A törökök páncélos flottát küldöttek Saloniki és Preveca védelmére. Azt is híresztelik, hogy Törökország és Bulgária közt Görögország és Szerbia ellen véd- és dacz-szövetség jött létre. Németország is fölszerel egy-két nagy hadihajót, hogy mennél sürgősebben küldhesse a Pireusba. A nagyhatalmak kijelentik, hogy Görögországnak semmi oka sincsen a Törökország elleni háború megindítására — s így szegény Kis-Graecia — el van veszve!

Látszólag bekében pihen Európa s a nemet császár trónjáról csak az imént jelenti, hogy meg nem engedi a háborút. Hó fedi még a hegyeket, jég a patakokat, egy kis háborúság véget ért, a nagy hatalmak mind egyetértének, hogy több ne is legyen. Hirtelen csupa izgatottság mindenfelé. Andrassy ki a delegációkban néma volt kiáltt minap a főrendiház toronymagas polczára s mint hú ór elkajáltja magát, hogy keleten füstöl abból tüzvész lesz ő megmondja előre, mert ő meglátja előre, „hogy a Monarkia és Európa békeje szempontjából fölötte káros bonyodalomnak nézünk eleje.

Tisza Kálmán azt feleli: „Nem lehet nyilatkozni!“ Ezen szegénységi bizonyítványt állította ki magának és fölmege napokban Bécsbe.

Andrassy Gyula visszavág „a mostani viszonyok közt reményli legközelebb pozitív határozott eszmével fogunk megismerkedni, melyet a kormány megvalósítani törekszik!“ de tudomásul veszi a miniszter választát.

Befejezem azzal a mai „hogy áll a világot.“ hogy a legközelebbi tavaszi időkben el fog érkezni annak ideje, hogy én is sok érdekeset fogok írhatni e rovatban.

L. L.

SZAPULÓ.

E czim alatt kellene tulajdonképp az országgyűlési tudósításokat hozni, mert szapulás volt elég, különösen reá járt a rud, a kaposvári képviselőre, somogyi excellenciásra, a földmívelés-, ipar-kereskedelem miniszterére: mely három ág közül melyikhez ért? oly titok, mint a háromság dogmája; meg is kapkodták szegényt, mindenfelől: egyik képviselő szemeire vetette, miért fizet ő a miniszter az új kataszter folytán lábodi birtokán keveseb adót, mint előbb, holott a lábodi polgárok adója emelkedett. Erre az interpellálóra nagy csodálkozásal nézett a miniszter, bámulta, hogy hát van ember, ki lehetségesnek hiszi, hogy excellenciás és paraszt, egyaránt fizessen.

TÁRCZA.

A szerelmes irnok.

Ott görnyed a tintapetytyes íróasztal előtt, szótlanul, mozdulatlanul. Pedig munkája nagyon sietős. Füle tövén a toll, a rettenetes hatalom jelképe; savószínű szemével laposakat pislant a fakalamáris felé, miuttha valami jó eszmét akarna belőle meríteni. A sok lemásolandó hivatalos irat vastag porréteggel van bevonva, hatalmasan allegorizálván emberünk szorgalmát, munkakedvét. Hja, ki tehet arról, hogy az irnok ur a poros aktáknál sokkal jobbszereti azt a ragyogó két kék szemet, a mely reá mosolyog most is, az isten tudja, milyen távolságból és hány falon keresztül.

Végre föleszmél az irnok ur s maga előtt is megröstelli a dolgot; félenken körülnéz, hogy van e kivüle más valaki a szobában, a ki megértette a — gondolatát. Hiszen megérteni csak meg lehet azt másnak is hanem elhinni bajos Csakis ő maga hiszi azt a jámbor, hogy az a két szem reá mosolyog, az a két csillag, a mely tán észre sem vette még a bárgyu irnokot, a kinek napi 90 pengőkracjáros állapota vajmi ingatag alap arra hogy azon valamit kezdeni lehessen.

S amint az irnok urnak ez is eszébe jut, lekajja a fületövről atollat s marokra fogva tövig beleüti a penészes tetejű folyadékba, azután

Más képviselő kérdőre vonta a minisztert, miért vette ki gazdasági tanintézetnek a szentimrei pusztát 700 holdat, 1200 négyszög ölével 10 ezer forint bérért és miért épít vagy 64 ezer forintot be ezen birtokba, mikor más birtokokat is ajánlottak, melyek olcsóbbak is, és jobban meg is feleltek azon kívánalmaknak, melyek a miniszteri körözüvény szerint megkívántattak. Azok kik ez interpelláció alkalmával jelen voltak az országházban, azt mondják, hogy a miniszter „lapult.“ Ha ezt tette nagyon helyesen cselekedte, mert nehéz lett volna a védelem és hátha akadt volna még olyan ember is, ki elmond sok mindenfelet, egyszóval jó volt „lapulni.“

Végre harmadszor is neki rontott egy képviselő a miniszternek, ismeretes kézcsojka miatt a miniszter bevallotta, hogy csakugyan kezét csókolta, bizon nehéz is lett volna eltagadni, az interpelláló képviselő hegyibe dörgött és azzal vége lett a dolognak. Alig kell mondanunk, hogy ezen interpelláló nem volt somogyi ember, ott jobban ismerik a minisztert, sem hogy valami nagyon meglepettek volna a puszi által; az egykor ellenzéki miniszter lefelé sokkal gögösebb, alárendeltjei ellenében sokkal lenézőbb, semhogy ne volna természetes, miként felfelé csuszó — ez már már a természet rendje. Legfeljebb a kaposvári kerület restelli kissé a dolgot, de vigasztalja magát a kapott ezerekekkel, és az ígért vasúti műhelyekkel, melyek építése, már annyira bizonyos, hogy Jókai a jövő század regényének új kiadásába, már fel is fogja említeni mint kormányozható lég hajó far-sróf javító telepet.

Kemény minisztert is mosdatták, a vasúti igazgatóság körül viselt dolgaiért; elég könnyen siklott keresztül, — hiába mosdáshoz a szappannak magának is egészen tisztának kell lenni.

A vallás és közoktatási miniszter is nehéz órákat állt ki a nagyváradi püspökség miatt, az interpelláló képviselő a miniszter választát egészen széjjel szedte, nem akarta elhinni, hogy érdem ha egy püspök valamivel kevesebb erőt pusztit, mint a menayit elpusztithatott volna; sehogy sem akarta belátni, hogy a püspöki jól táplált fácskányok pótolják, az elveszett fundus instructust, végre még a miniszter gyengülő szeméit is megtámadta, de már erre fellázadt a miniszter, türelme kifogyott, és erősen védelmére kelt szeméinek, szerintünk teljes joggal, mert az ő szemé minden esetre előbb fogja meglátni a nagyváradi örökös, és alaposabban megbecsülni a benne vagy körülötte levő értéket mint az interpelláló képviselő.

A felsőházban Andrassy gróf meginterpellálta szép simán a miniszter elnök urat, kérvén sziveskedjék megmondani, mi lesz Bulgáriával. A miniszterelnök erre ritka őszinteséggel és igen udvarias előékenységgel megfelelt, rögtön elmondván, hogy biz ő arról nem tud semmit; e választ Andrassy gróf bocsánatot kérve alkalmat-

hajába kapaszkodva fölgrük s össze-vissza kezdi méregetni a szobát, a melyben csaknem megkell hajólnia ormotlan hosszúságánál fogva. Sovány, idomtalan tagjain lötyög a bő kabát, pipaszár-lábival gyorsan kocog előre hátra, vörös, tintás végű, szikár ujjai görcsösen összehuzódnak, holdvilágarcából tévetegül kandikálnak ki bizonytalan színű szeméi.

Diszalk valoban ez a mi irnokunk. De igaz, a nagy leirási buzgalomban el is feledtem őt bemutatni. A neve Nyiregyház Lajos. A foglalkozása és rangja már tudvalevő a fentebbiekből.

Az irnok ur az izgatott lótas-futás megelé gelve hirtelen megállott, olyan kifejezést erőltetve ábrázotjára, amire az ember hamarjában nem igen talál terminus technikust.

Egy jó eszme villanyozta föl s hozta mozgásba tagjait. Nagy vörös zsebkezdőjét kirántva megdörgölte vele topasarku cipőit, a nadrágját, kabátját megsimogatta egy ócska tollsöprével, azután megmosakodott, megfésülködött. csokorra kötötte a nyakkendőjét s a hivatalt, aktát, gyors munkát, mindent otthagya rohant a köruton — hozzá.

Megmásíthatlanul fölötte magában, hogy beszél vele s bájos lábacskái elé önti szive fájdalomát. Ha kineveti, ha kikoszarazza is, — már ő tovább nem bírja ki ezt a bizonytalanságot.

Igy is történt szóról-szóra. Fölment „hozzá“ és egy tuczat ügyetlenség elkövetése után eladogta jövetelének okát. Persze ugy kinevették, és ajtót is mutattak a boldogtalan irnoknak. A

lankodásáért, s biztosítván a kormányt, hogy se-hogy sem ellenzéki, tudomásul vette.

Igy mulattak az elmúlt héten, az intező kö-rök, meg is vannak uylátszik magukkal eléged-ve, kérdeztek, feleltek, összevesztek kibékültek, s mi a plebs? mi egykedvűen nézzük ezen erő-mutatványokat, az állami balancier oszlopon, melyekhez oly igen drága az entrée, no de vannak, kik azzal vigasztalják magukat, hogy megirta a költő:

Még jönni fog . . .

igaza volt-e, nem tudjuk, de annyi kétségtelen, hogy ha valami jön, kell lenni valaminek a mi helyette megy! Szerencsés utat mielőbb!

HIREK.

— Zsidó sápiaták. A minap ítéletet hozott a Kuria a melyben többek közt azt is mondja, hogy az államot „összebeszélés folytán a közhatóság által hirdettet nyilvános árverés eredményének csökkentésére s így egy harmadiknak megkárosítára“ magyarul mondva megcsalták — e harmadik pedig senki más mint a magyar állam. Az elemes emberek pedig, kiket a Kuria megbélyegez, hogy eljárásuk „ez erkölcsi fogalmakba sőt a tételes törvényekbe ütközik Deutsch testvérek, Klein Lippót, Brüll Henrik és fiait, Kohner Adolf és Freund Ferdinánd ezégek“ ugyanazok a (zsidó) firmák, melyek Magyarországon jelenleg is minden nagyobb közmunkát, vízépitést, csatornázást, kotrást, utépitést s b részint saját nevük alatt részint „Strohmannok“ nevével monopolizálnak. Ez a szépséges kompánia egyszer összeveszett, mert egymást is megcsalták s turpisságuk kiszült. Kiderült, hogy csak a szentesi töltéseknél 175.000 frttal károsították meg az államot, pusztán az árlejtési trafikával, vagyis annyit nyertek, mielőtt egy kapavágást tettek volna. Hogy minő népség a vállalkozó azon szabad megbotránykozni de hogy minő az állam részéről a vezetés és fölügyelet, azon méltóbban lehet szörnyűködni.

— Szabolcs megyében mult héten tenették el Mandl asszonyt, kinek férje Ábrám névre halgatott. A zsidó lapok nagyra vannak vele, hogy ennek a vén zsidó asszonynak a temetésén, mennyi keresztény volt jelen; azt persze elhallgatják, hogy hány volt köztük az adós, ki azt gondolta, hogy ha elmegy a zsidó temetésre az örökösök várnak egy kicsit a kamattal. Azt is megirták a zornalok, hogy a református pap, szónoklatot is tartott, harangoztatott is és teljes ornátusban a rabbi-val egy kocsin ki is kíserte a halottas kocsi, mi ezt mind el hisszük, csak azt nem hisszük: először hogy a pap ingyen tette, másodsor, hogy jól tette, harmadszor, hogy az oda való református hívek szivesen látják, hogy papjuk beáll zsidó halottas kísézőnek.

— Nagy vidéki bukás. Hányszor mondtuk már hogy a vidéki bankok és takarékpénztárak a zsidó atyafiak váltóit ne fogadják el

hosszu őrök ur végtelenül elbusultan botorkált hazafelé . . .

Hütlén lett hozzá minden, nemcsak az imá-dott ideál, hanem még az eddig hallgatag poros aktacsomag is, a mit, pedig eddig alig háborgatott, sőt nagy respektussal viseltetett annak „in eo loco“ maradása iránt.

Azonban a princípális ur, az akták ügyének szíven viselője, nem így gondolkozott. Hogy csakugyan nem így gondolkozott, kitűnik abból a kegyetlen tetteből, a mit néhány napra az említett esemény után elkövetett: t. ill. Lajos urat, tekintettel erre, tekintettel arra és amarra, — a fényes hivatalától princípális felsőségi jogánál fogva abszolválta. A mi magyarul annyit jelent, hogy: „Föl is ut, le is ut.“

Hiába, igaz az, hogy: a szerelem sötét verem.

Nem való az egy szegény irnoknak. Kiejti a hivatalából s beledobja a kenyértelenség sötét verembe.

Most már, mikor néha-néha találkozik az elveszett paradicsom ideáljával a korzón, szivfajdalmának és elvesztett hivatalának az a jutalma, (vajmi keserves jutalom!) hogy az a ragyogó kék szempár egy szánakozó tekintetet vet rá a hideg ellen védő fátolrostély mögül, a mi minden szónál ekesebben mondja: „Szegény bolond, miattar vesztette el a hivatalát!“

Morál:

Ábrándozás az élet megrontója
Mely kancsalul festett egékbe néz.

Sz. H.

oly könnyű móddal mint eddig — mert meg vannak csálva. Új esetet regisztrálunk. Kis-Czellről jelentik, hogy a Krausz és Steiner cég 720.000 frt passzívakkal csődöt mondott. A bukás a vidéken nagy föltűnést kelt. A kis-czelli, sárvári és jánosházi pénzintézetek követelése a bukott cég irányában alig felényire vannak fedezve!

— **A király takarékpénztári betétje.** A postatakarékpénztárnak, melynek közvetítő hivatalai tudvalevőleg február 1-től lépnek életbe, első betevője maga ő felsége a király lesz. A király ugyanis megengedte, hogy az első postatakarékpénztári könyvecskét az ő nevére állítsák ki s e könyvre 300 forintot tesz be a takarékpénztárba. A betevő könyvecskét gyönyörű etűben a napokban küldték meg ő felségének. Az ausztriai postatakarékpénztárnak szintén a király az első betevője, még pedig 100 forinttal.

— **A Dán félsziget lemetszése.** Azt a félszigetet, melyen Dánia fekszik nemsokára elvágják az európai szárazföldtől. A német birodalmi kormány ugyanis az északi és keleti csatornával fogja összekötni s az ügy már annyira előhaladott állapotban van, hogy a költségről szóló javaslatot a birodalmi gyűlés már meg is szavazta. A német kormány úgy látszik azért építeti ezt a csatornát, hogy hajói a keleti tengerrel való kijutásban ne legyenek a dán kézben levő szorosokra utalva.

— **50 kros magyarok.** A lefolyt héten megmagyarosultak a következő zsidók: Kohn Samu szombathelyi illetőségű budapesti lakos magyarosította nevét Kovács-ra. — Kohn Zsigmond tatabányai illetőségű — Kemény-re; Köni g s b e r g e r Salamon budapesti lakos — Kelen-re; Brunn József miskolci illetőségű kassai lakos — Barna-ra; Heksch Adolf — Hollósi-ra; May Jakab szegedi lakos — Majora-ra. Jó lesz rájuk vigyázni.

— **Ne szolgálj a zsidót.** Ugy látszik ez a fővárosban ép oly alap igazság mint vidéken. Krausz Mayer pálinka égető két nevű tehat dupla zsidó szeszgyárában a hajtókerék, egy szegény Jancsik András nevű 24 éves iglói származású napszámost úgy össe zuzott, hogy felgyógyulásához nincs remény. De azért csak ijesztgetik a zsidó lapok a felsővidéki tótokat a kivándorlástól, inkább maradjanak itthon és pusztuljanak el valami zsidó gyár gépe által, hamar erős természetű ki is birta, a rothadt burgonyából főtt dűrch zugot.

— **Gálszécsen** a bank igazgatója Politzer zsidó megbukott, s miután szokott zsidó praxis szerint, a bank a keresztények által betett összegekből a zsidó igazgatónak 85 ezer forintot adott kölcsön, mely most elvész, a bank is megbukik. Egy fővárosi lap az ügyet említvén, hozzá teszi, hogy Politzer bukása folytán az egész vidék tönkre megy, de azért senki sincs ki ne viseltetne a legnagyobb tisztelettel a bukott személye iránt. Ekkora szemtelenség már már mégis csak zsidótól kerülhet ki, tönkre tesz a jordán saját vallomása szerint egy egész vidéket, és mivel nem ütök rögtön mint a veszített ebet agyon, hát neki áll feljebb, és „tisztelik a személyét.“

— **A posta takarékpénztár** közvetítő hivatalai február hó 1-től kezdve fogadnak betéteket el. Felhívjuk az intézményre olvasóink figyelmét és ám-bár csak félve merünk bár mi újabb pénz kezelő intézetet népünknek ajánlani, mégis miután itt az állam jóáírása is kezeskedik, úgy hisszük több bizalommal teheti ide a nép megtakarított filléreit, mint a rendszer zsidó kézben levő eddigi vidéki intézetekbe, melyek már annyira hitelvesztettek, hogy ma holnap a nép ismét ha meg bírná valamelyiket takarítani, azt huszasokban elrejtve tartja, semhogy oly megbízhatlan kezbe adja.

— **Helyreigazítás.** Mult számunknak „A főrendek“ cikkében értelem zavaró hiba csuszott közbe ugyanis a cikk végső sorában clerus helyett cheruf és püspöki helyett puszorki szedetett.

Országgyűlés.

A hét folyamán tartott képviselőházi ülések a szokottaknál érdekesebbek voltak; az érdem szerint nem csak kiváló részben de kizárólag az ellenzéké, mely nem csak hevesen támadott, hanem átgondolt beszédeivel néha csak rövid közbeszólasával is, megmutatta, hogy a napi rendben levő ügyeket szorgos tanulmány tárgyává is tette és érdekessé tudta tenni a tanácskozáskor menetét akkor, midőn a kormánypart arra sem tartotta az ország közönségét érdemesnek, hogy feleletével,

álláspontjának védelmezésével legalább felvilágosítani igyekezett volna azt, arról hogy miért is rónak oly elviselhetetlen terheket a nyakára. Vagy tán ép azért oly néma a kormánypart, mert okokkal győzni érzi, hogy képtelen, míg a szavazás kényelmesebb és biztosabb is.

E hét folyamában először a pénzügyi költségvetés tárgyalatott, a nagyszámu beszédek mellett az ellenzék oly halmazával az egyes eseteknek állott elő, mely nem csak a kormánypartját, de magát a kormányt is meglepte. Enyedi Lukács, Orbán Balázs, Szalay Imre és Szalay Károly, Hermann Ottó, Meszlényi Lajos s többen kimutatták felszólalásukban a kormány, s közegeinek zaklató, igazságtalan eljárását, reá mutattak, hogy a pénzügyi kormány valóságosan port hint a nép szemébe, haszontalanul költelezik, rosszul gazdálkodik, de hiába volt a legjobb igyekezet a mi a jelen többség mellett természetes.

Következett a közmunka és közlekedési budget, Thaly Kálmán kiemeli, hogy a pusztákon az ellenzékai emberek különféle vexatióknak vannak kitéve, szólottak még Orbán Balázs és Olay Szilárd a posta hivatalok sokasága ellen.

A vasuti kiadások felett folytatott vita fénypontját Bottlik Lajos beszéde képezte, ki számokkal kimutatta tarthatatlanságát a kormány előterjesztésében foglalt jövedelmi kimutatásnak; továbbá élesen megtámadta a vasuti nyugdíjállappal folytatott könnyelmű gazdálkodást, a vasuti nyugdíj-alapból palotákat építenek oly pazar fényvel, hogy ma midőn még adómentesek alig hoznak 3%-nál többet és szükségképp meg kell jönni az időnek midőn az ország kénytelen lesz reá fizetni, hogy a nyugdíjak kifizetése fenn ne akadjon. Az egyes vasutak tétel-inél, a Dombóvár-zákányi vasut költségeinél felszólalt Szalay Károly és a vasutnak első osztályúvátételére odaadandó minden frtot ki dobott pénznek mond, mindaddig míg el nem határozzatik, hogy e vasut, mely tudvalevőleg ma a báltaszéki líba gyepen leli végét, egész a Dunáig kiépíttessék, csak akkor felelvén meg cseljének, hogy egy nagy vidéket hoz összeköttetésbe Fiumével és a teuggerrel, míg addig, e vasut vonal feladatának semmiképp sem felelhet meg.

A vita közbeszakításával egyik-másik miniszter, a hozzá intézett interpellációkra is válaszolt, így gróf Széchenyi földmívelési miniszter a kéz-esök miatt, melyről a „Szapulóba“ és Tisza Kálmán a hadparancsnokság által használt német nyelv iránt, melyről lapunk vezércikkében emlékeztünk meg.

A zsidók.

„Kutyából nem lesz szalonna!“ Ezt a magyar példabeszédet soha semmire sem lehet találobban alkalmazni mint a zsidókra, s a zsidók társadalmi és vallási reformjára. Ezen a zsidó reformon lovagolnak a zsidópénzen élő, a zsidó pártfogás segélyével emelkedő zsidóbarátok. Nem kell szegényeket eljjeszteni — ha majd a zsidók reformálódnak, ha majd megváltoztatják társadalmi szokásaikat, kiküszöbölik vallási szertartásaikból azt a mi ósdi, a mi neveléses, majd meglátjátok, mily derék magyar emberek lesznek azok a pájeszes, kaftános, mocskos zsidók.

Nem úgy van szól a magyar ember, mert hát: „Kutyából nem lesz szalonna!“

Ismertem én már elég művelt tudományosan képzett zsidót; de olyanra nem találtam még, a ki rövid együttlét után el ne arulta volna zsidó voltát; nem sajátos orrával, nem arcvonásával — mert hisz e tekintetben van kivétel — hanem modorával, beszédével, cselekedeteivel.

Három dolog van különösen, mi művelt zsidónál is csakhamar elárulja magát a zsidót. A kapzsiság, ha henczegés és a faji összetartás. — Legyen az a zsidó akár milyen finom ember — ha rebachot szimatol, ha valahol egy garasból kettőt csinálhat — azonnal kész a seftre.

A zsidó orvos, és zsidó ügyvéd sokszor a legfurfangosabb fogásoktól sem ijed vissza, hogy a pénzes embert körmei közé kaparintassa, míg a szegény emberrel nem alkuszik; a zsidó orvos, a zsidó ügyvéd a szegény embertől vagy előre követeli díjját vagy lerázza a nyakáról. Hoztunk mi már erre „Népjogban“ ismételtelen konkrét esetekről szóló híreket — utóvégre kinek ne lennének hasonló tapasztalatai?

A henczegés szintén kiűti magát a művelt zsidónál is. Csak ő tud mindent alaposan, csak ő neki lehet igazsága, jó izlése, helyes elve. A zsidó a maga nézetének másokra való erőltetésében nem ismer határt; nyelve pereg, olykor köpköd, szemével ravaszul hunyorgat — szóval: zsidó, testileg és lelkileg. Hát még a zsidó gavallér — mert ilyen is van ám! Ez

csak a furcsa alak! hogy feszít, hogy kidülleszt mellet, fitogtatja gyűrűit, óra-lánczát, szóval: szemtelen to-lakodó és gógós a legnagyobb mértékben.

De leginkább elárulja magát a zsidó a faji összetartásban. Ha egy zsidó egy keresztényt méltatlanul megbánt s ha akkor oda vetődik egy művelt uri zsidó, bizonyos lehetsz felőle, hogy nem a méltatlanul megbántott kereszténynek, hanem faj-rokonának fogja pártját.

Nem szükséges ezt hosszabban fejtegetni. — hiszen tudjuk, — hogy az eszlári sakterek megmentésére Wahrmanntól kezdve az utolsó tollszedő zsidóig adakozott valamennyi zsidó így az ügyet a magáévá tette.

Állításom tehat az, hogy a zsidók társadalmi átalakulása — képtelenség! A zsidó, zsidó marad mindig, mert a zsidósodás véreben van, abból azt ki nem irtja semmi sem; ezt biztosnak vehetjük s annál biztosabbnak azt, miszerint a zsidók vallási reformokra még kevésbé képesek. Hiszen a ki nem képes gondolkozásmódját, erkölcsi világnézetét megváltoztatni, nem képes az vallását sem átalakítani, reformálni — lévén a hit mindenkor s minden embernél a gondolkodás és erkölcsi fölfogás következménye. A zsidók vallása egyszerűs mind hatalmunknak alapföltétele és eszköze, a zsidó nemcsak a zsinagógában gyakorolja az ő vallása által előirt szokásokat, hanem gyakorolja a családi és társadalmi életben is folyton-folyvást, mert az ő vallása nem csak a hit tekintetében szolgál a polgári életben s mindennemű cselekvések körében is, s éppen azért gyűlölik a más hitben levőket s folyvást azon véleményben vannak, hogy ők istennek választott népe!

A rabbik és a zsidó hitoktatók mindent elkövetnek arra nézve, hogy a zsidó gyerekek jókor a fejébe verjék azt, hogy csak úgy boldogulhat a zsidóság — azaz érheti el világ-uralmi cseljét, ha ősi hitéhez mindenkiben hit marad. De hát a neológ vagy ugynevezett reformált zsidók!

Vannak — látszólag, de nem a valóságban! Azok a „fölvilágosult“ zsidók kik megesszik a szalonját, nem viselnek hunczutkákat leülnek a keresztények asztalához is stb — ezt csak a mi elámitásunk cseljéből teszik. Szükségük volt, hogy az előbb-kező körökbe befurakodjanak s ezt persze a pájeszes, kaftános zsidók nem tehetik s ezért kellett látszólag egy részének a zsidóságból reformálódni, hogy befolyásra tegyenek szert az irányadó körökben is. Tudjuk mi, hogy milyen igazi zsidók ezek a reformált zsidók. Nem kell a rókát báránynak nézni mikor az végre is, minden tettetése daczára, róka. De végezzük a mivel kezdtük:

Kutyából nem lesz szalonna! A rókákra meg tudjuk, hogy évenként hajtóvadászatot szoktak rendezni!

B. N.

VIDÉK.

Külső-Somogyból.

Az ördögök megszaportították zsidóinkat, és addig majd csak nem kapkodja el őket egyenkint, míg majd egyszerre megszabadulunk tőlük a mi módunk szerint. Legutolsó levelém különféle dolgokat foglalt magában, nevezetesen a zsidó zugikoláról tartalmaz egyet-mást. Bizonny van v mind megirtam, hogy kinevetik a hatóságot az ő általuk körül hálózott esigamódon való intézkedésekkel, egy év előtt volt egy zsidó iskola, most van két zsidó iskola. Olyanekppen hogy a mult évben Tanos Pál apátsági volt, most már bokros érdemeiért penzionált erdész állított egyet zsidókkal való szövetséggel; ez fön áll, melynek tanítója képesített zsidó tanító, s tanítja több zsidó család gyermekeit. Hogy mily jögalapon? azt a megyei tanfelügyelő talán tudja.

A másik zsidó iskolát, mivel a többiek nem vették maguk közé, Viener Izrael tartja fönn. Ebben az ő saját sakterja, aki midőn a hivatalos marha ölest elvégzi, teljesíti iskolai kötelességét. Hogy oklevele van-e a sakter uraságnak, az kétséget sem szenved; mert ha a kir. tanfelügyelő nem hinné, szentül bemutatja ügyes metszési és vágási ügyességét valami kifejlett goj szűzön — ha majd sakterolási tehetsége a tanítóin kívül kétségsbe vonatnek.

Mert hát a thalmud is a Sofár stb. szent könyvek olvasása, tanításához, magyarázásához az ilyen fajta bocherok értenek akik a kheserolásban gyakorolják magukat. No legalább a kis kábik nem maradnak el apjuk tudományától, ők is híven követik a szent tanokat, a melyek a gojok megcsalására, vagyis helyesen rebachra vonatkoznak s oktattatnak.

A zsidó szemtelenségénél csak a zsidó gazdag nagyobb. A mai vöröshagymába oltott köz-

igazgatási rendszer mellett, nemis megy másképen. Régi igazság: „a fejtől bűdösödik a hal.”

Változtatni kell nemcsak a rendszert, hanem a rendszer emberét is, sok eldölyfösödött szolgabíró azt hiszi az ur Isten az ő komotizálására teremtette a szolgabírói széket.

De úgy vagyunk a kisebb polgári peres ügyekkel is rosszul, hogy Ponczuistól Pilátushoz utasítják a szegény embert, s végre se egyik se a másik nem tesz semmit. — Nézzünk egy példát erről: Az iteni reform gyülekezetet Freund Mór síófoki zsidó kereskedő, 14 forint körül beakarta rántani, másképen kétszer megfizettetni; tehát csalni

E miatt a kir. törvényszéknél tett bűnvádi panaszra, polgári peruttra utasított. Megtette a keresetet a síófoki bag. bíróságnál. Ezen bíróság személyesítője Zsigray jegyző, a keresetet az enyingi királyi járásbíróhoz utasította, azon alapon, hogy eskü letételre van szükség. Az áttétel is erről értesítést is megígérte de sajnos, mindeddig semmi sem történt, 1884. október óta.

A zsidó békeben rebachol, s ha eszébe jut, hogy ment ezen ügy Egyingre? egyet a markába nevet. Hadd nevelsen! majd egyszer mégis csak lépre megyen a jordán, s talán az ügyet elnyomni törekvő filozemita is.

Végre még elmondom, hogy van egy zsidó községünkben, aki nem hullatta el egészen kutya-fogait a mennyiben harap ott ahol szeret teheti a gojon

Az előtt: Tekintetes Viener Jakab urnak csu-foltak itt egy zsidót, — mert jogosan nem illette őt — meg e czim, ugyanis levén ő zsidó aki mindenhez ért — de szakmája nincsen — nem is volt, s így leginkább rebach és bérlet volt a mestersége, mert tisztességes neven: vidámnak, vagy Jakab zsidónak, vagy szomszédnak szólítják; e miatt a jordán felfujta förtelmes ábrázatot, s a lópofához hasonló hosszú pofa bufogatással ezretti gyűlöletet egyik másikkal.

Ez az endródi zsidó teins uraság! akivel még a legutolsó khüvet választáskor tabon ki-ki szívesen parolázott, azon hitben hogy jó kortes, és hogy aki a piszkos tenyerébe parolázhat szerencsés és az lesz a khüvet akit a khóbeli akar s akire szavaz.

Fátyolt, azaz helyesebben kötelet emlékére, a feledés lomtára fedje nevét!

St. L.

KÜLÖNFÉLÉK.

— Zsidó-makabeusok. Nemrég az egész európai sajtót bejárta a hír, hogy egy zsidó önkényesekből álló csapat bámulatos vitézségével tündökölt a szerb-bolgár háboru alkalmával bőségesen osztván vérét a bolgár unióért. Most arról biztosítanak, hogy ilyen zászlóalj soha sem volt. A „Pesti Hírlap“ azt kérde: „ugyan ki röphette föl e kacsát?“ felelünk: ki más, mint a zsidóságot minden körülmény közt égig emelő federvichkóbik. Piczege-pozes!

— Posta-kuriozum. 1880. július 20 egy levelet adtak föl Frankfurtban, a mely San-Domingóba Braziliába szolt. A levél öt évi kóborlás után felbontatlanul e hó 12-én visszajött Frankfurtba, mint kézbesíthetlen. Olyan dolog, a miért a magyar posta elfogja magát röstelni, mert a lassuság dolgában „le van pipálva! Az ám!

— A föld sulya. Egy angol tudós éppen nem tudott valami jobbat hát hozzáfogott a földgömb sulyának kiszámításához. Szerencsésen be is fejezte e művet s most hirdetik a lapok, hogy a föld sulya: 140.000.000.000.000.000.000.000.000 métermáza. Egészségére kívánjuk, az anglus tudósoknak e nagy számot.

— Jó menség. Biró: „Vádlott! Ön beverte vádlónak a fejét?“
Vádlott: „Tulajdonképen csak az üstökét akartam megrázni.“

— A bor legendája. Bacchus gyermekkorában Görögországon keresztül utazott Nasosba. Az ut igen hosszú vala, a gyermek elfáradt, leült

egy sziklára, hogy k nyugodja utazása fáradsalmát. A mint így ülve a földre meresztí szemeit, lábai mellett megpillant egy kis növényt, mi neki annyira megtetszett, hogy elhatározta ezt magával vinni s otthon tovább tenyészteni. Gyökerestől ki-ásta a földből és kezébe vette. Erősen sütvén a nap, attól félt, hogy a zsenge növényke elhervad még mielőtt haza ér Nasosba. A mint így e fölött elmélkedett szemébe ötlík egy madárcsont, felveszi azt, annak üregébe rejti a növénykét és folytatta utját. A fiatal isten kezében a növény gyorsan nőtt és csakhamar túlhaladta a madárcsont nagyságát. A mint újra aggódni kezdett a növény elszáradásán körültekint és szerencsére megpillant a madárcsontnál nagyobb orosláncsontot. Ebbé helyezte el a madárcsonttal együtt a növényt. Ez azonban gyors növekedésében nem sokára meghaladta az orosláncsont nagyságát is. Ekkor Bacchus egy számarcsontot talál és most ebbe helyezte el mindenestül a növényt. Ekként érkezett meg Nasosba. Itt a növényt elakarja ásni, de azt veszi észre, hogy a gyökerei annyira össze vannak növe a háromféle csonttal, hogy a szár ki nem vehető a gyökerek megsértése nélkül. Nem maradt más hátra, mint a növényt úgy elásni a mint azt hazahozta. Az igen hamar meg-nőtt, a gyermek isten örömeire igen kitünő ízű szőlőfürtöket termelt, ezeket leszedte, bort csinált belőlük és ajándékba adta az embereknek. De Bacchus csakhamar a következő csodának volt tanúja. Ha az emberek elkezdnek bort inni, kedvük kerekedik és énekelnek mint a madár. Ha többet isznak olyanokká lesznek mint az oroslán; ha sokáig isznak elbutulnak és olyanok mint a szamar!

— Nagy veszteség. Természetanból vizgázott a diák.

Tanár: „Hogy keletkezik az északi fény?“
Diák: „(hosszas gondolkodás után) bocsánat, — minap jól tudtam, — de már elfelejtettem.

Tanár: „Pótolhatatlan veszteség a tudományra nézve! Ime az egyetlen ember, a ki tudta miként keletkezik az északi fény és ez is elfeledte!“

KÖZGAZDASÁG.

— Az osztrák-magyar bankról. Mióta a banknak dualisztikus szervezete van, azóta a bank műveletei 242 millióval szaporodtak: 10742 millióról 13162 millióra. A banknak Magyarországon van egy főintézete Budapesten, 15 fiókja és 13 más helye. A bank különböző üzletágaiban a forgalom következő volt 1885 dec. 31-én: a váltó-forgalom értéke hazánkban mindössze 42.608.189 frt 62. Ebből Budapestre esik: 23.127.476 frt 36; — 1884-ben volt hazánkban az összes forgalom 52.175.557 frt 13¹/₂, mely 1871-ben csak 29.364.342 frt 78 volt. A kim levő kölcsönből hazai intézeteknél volt 1 85 dec. 31 én 7.003.500 frt. Jelzálogkölcsön értéke Magyarországon mindössze 64 millió 798.715 frt 83¹/₂. Leszámitoló kölcsön és jelzálogüzletben tehát hazánk részt vett mindössze 114.310.405 frt 54¹/₂ krral a bank 258.028.897 frt 78¹/₂ kr. egész üzletében.

Magában a váltó-üzletben tehát hazánk intézeteinél 10 millió forinttal kevesebb a forgalom 1885-ben, mint 1884-ben volt. Az idők rossz fordulatának az üzletek apályának jele. Kevesebb üzlet, kevesebb pénzülszükséglet. És a gazdasági élet apálya folyton tart tovább. A tőkek hevernek és nem tudnak hová lenni elhelyezés hiányában. Mily kitünő alkalom gazdasági beruházásukra, ipari alapításokra hazánkban! De nem mozdul a vállalkozás. Kormányunk is kővé vált egészen. Nem lendít semmi gondviselő kéz közgazdaságunkon. Mégis szaporodó jövedelmekre számít az ország kinstárosa, mikor társadalom és állam mind a ketten már a tőkevagyon fogyasztásából tengődnek! Ébredjenek az ország gondviselői!

Budapesti tőzsde.

Érték-tőzsde.

— január 28-án.

Londoni, berlini és bécsi jó hírek igen kedvezően befolyásolták a tőzsdét, úgy hogy az üzlet igen élénk vala. Lapunk zártakor jegyezték:

Magyar aranyjár. 4 ^o / _o	101.80
„ papíráradék	92.75
Osztrák hitelrészvény.....	298.—
Magyar hitelbank.....	303.—
Jelzálogbank	118.20
Magyar földhitelintézet zálog levél 4 ¹ / ₂ %.....	96.—
Osztrák-magyar bank zálog levél 4 ¹ / ₂ %.....	102.25
Cs. kit. kör. arany	5.86
20 frankos arany.....	9.99
Német márka.....	61.80

Gabona-tőzsde

A külföldi gabonaüzlet konjunkturája folyvást hanyatló irányzatot követ alacsony árjegyzések mellett. Üzletelenség uralkodik általában az európai főbb piacokon, lehangoltság az üzerek körében. Valóban csodálatos jelenség az az árntőzsdén, hogy a készáru-üzlet pangása mellett a terminus-üzlet is teljesen szünetel, holott tudvalevőleg a szolid készár üzlet hanyatlása esetén rendesen a rizskirt spekuláció szokott élénkülni. A budapesti árutőzsdén a külföldi kedvezőtlen üzleti viszonyoknál fogva szintén lanyha irányzat uralg, korlátolt forgalom mellett. A malmok tartózkodók s egyedül a napi fogyasztás szükségletét fedezik alacsony árak mellett. A tulajdonosok nem igen hajlandók engedményekre és csak a szükség esetén engednek át kisebb mennyiségeket olcsó árakon. A gabona-üzlet utolsó tudósításunk óta mitsem változott, hacsak az árak 5 krayi hanyatlását nem mondanók változásnak. Lapunk zártakor jegyezték a következő árakat:

Buza bászai.....	76—81 kg.	7.60—8.05
„ tiszavidéki	76—81 „	7.60—8.05
„ pestvidéki	76—81 „	7.65—8.05
„ fejérmegyei	76—81 „	7.60—8.15
„ bácskai.....	76—81 „	7.70—8.15
„ északmagyarországi.....	76—81 „	7.30—7.80
rozsa.....	70—72 „	6.25—6.40
árpa takarmány	60—63 „	5.45—5.90
„ égetni való	62—64 „	6.20—7.20
„ sörfőzdei	64—66 „	7.40—9.—
zab.....	39—41 „	6.35—6.65
tengeri új bászai.....	75 „	5.80—5.85
„ másnemű	73 „	5.60—5.70
köles	— „	5.10—5.45
káposzta repce	— kg.	10 ^o / _o —11.—
repce, új	— „	10 ^o / _o —11.—

Marhavásár.

Pozsony, január 25-én. Fölhajtott összesen 1663 drb hizott marha, köztük 1329 drb magyar ökört, 72 drb tehenet, 6 bikát, 28 bivalyt; 194 drb nemet ökört, 26 tehenet, és 8 drb bikát. Lanyha irányzat mellett a következő árak jegyeztettek: magyar ökör 48—59 frt, német ökör 52—62 frt métermázsánként.

Sertés-üzlet.

Budapesti sertésvásár. (A kőbányai sertéskereskedelmi-csarnok jelentése.) január 28. Az üzlet változatlan s lanyha. Magyar urasági öreg, nehéz 40—43 firtig, fiatal nehéz 45—46 frt., közép 42—43 frt., könnyű 42—43 frt., közönséges szedett nehéz 38—40 frt., közép 37—40 frt., könnyű 36—39 frt. Szerbiai nehéz 38—39 frt., közép 37—40 könnyű 35—37 frt. Hizó egy éves —. — Hizó két éves makkos 26—30. Hizó öreg —. — frt.

Szerkesztői üzenetek.

Egy plébánosnak. Végtelen jól esett e tisztelet körből az életjel. Adjuk rögtön.

K. L. Endréd. Említett több levél ide nem érkezett

Pozsony. Biz az sajnos; de ugy van, a szerbeknél működött vörös kereszt egyletben töméntelen a zsidó, mindinkább világossá lesz, hogy oda le „a Rotschildé a hadsereg“

Sz. J. Szepesség. Elbisszük, hogy folyvást vándorolnak, igaz ott is van zsidó, de revolvert hord minden ember.

A. F. Temesvár. Ön szerint nehezen megy az oláhság magyarosodása, nem is esoda, miután a magyarosodás nem a kereszt jelvénye alatt közeledik feléje.

G. B. Miskolecz. Önöknél a zsidók kiállhatlanak, — hát ugyan hol szeretetre méltók?

Mármarosba. Igaz, hogy az önök megyéjébe könnyű bejutni, de kifelé is közel van ám!

O. M. Szaboics. Halljuk más felől is, hogy rohamosan szaporodnak ott a zsidók, biz az baj, de a természetes orvoslás sem maradhat el.

Felelős szerkesztő: SZALAY KÁROLY.